

крѣпва. Тогава Шишманъ се провъзгласилъ за царъ на всички българи и изпратилъ като такъвъ посланичество до германския императоръ (въ 973 г.); а сваления отъ византийцитѣ български патриархъ настанилъ въ столицата си София. Седалището на патриарха се отначало бързо мѣстило, заедно съ прѣмѣшването на столицата, въ Могленъ, Воденъ и Прѣспа, докато се установило най-послѣ окончателно въ Охридъ.

Византийцитѣ владѣли само около 5 години земитѣ на източното българско царство. Щомъ умрѣлъ Цимисхий (въ 976 г.), въ Византия настанала гражданска война; жителитѣ на сѣверна България, възползувани отъ това, повдигнали въстание, на помощъ на което се притеклъ най-малкиятъ синъ на Шишмана, Самуилъ. Той прогонилъ почти отъ всѣкъждѣ грѣцкитѣ гарнизони и присѣдинилъ по-големата частъ отъ загиналото Петрово царство къмъ бащиното си. Само голѣмитѣ крѣпости Дърстъръ и Пловдивъ, както и крайморскитѣ укрѣпени градове останали въ грѣцки ржцѣ. Сжщеврѣменно другиятъ Шишмановъ синъ, Мойсей, нападналъ на старитѣ византийски владѣния по долня Струма и обсадилъ Сересъ. Така щото българитѣ се пакъ обединили и царството имъ се прострѣло отново отъ брѣговетѣ на Черно-море до Адриатическо и отъ устието на Дунава до Тесалия. Тогава (въ 977 г.) Шишманъ се отказалъ отъ прѣстола за въ полза на най-стария си синъ Давида, който прѣнесълъ столицата отъ Могленъ въ Воденъ.

Самуилъ (980—1014 г.). — Прѣзъ врѣме на борбитѣ за обединяване на българския народъ, които се ржководѣли и отъ четирмата сина на Шишмана, изтъквалъ се все повече и повече енергичниятъ Самуилъ, който сполучилъ най-послѣ да вземе всичката властъ въ ржцѣтѣ си. Храбриятъ Мойсей загиналъ подъ крѣпостъта на Сересъ, убитъ отъ камѣкъ, хвърленъ отъ градската стѣна; Ааронъ, поради съчувствие къмъ византийцитѣ, билъ умъртвенъ по заповѣдъ на Самуила въ мѣстността „Размѣтаница“ (на 14 юли 979 г.) и цѣлото му сѣмейство било изтрѣбено освѣнъ синъ му Иоанъ Владиславъ, който билъ пощаденъ по настояването на Са-